

Пройшла гроза і землю освіжила,
Повеселіли і дерева, й квіти.
А яблуню, що буря повалила,
Уже не воскресити.

Була — й нема. У розпачі здимає
Над нею сад свої скорботні віти.
І садівник скупі сльозу втирає
І яблуню нову іде садити.
